

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci
žalobce:

E. G., narozený „X“, st. příslušnost Albánie,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2019, č. j. KRPU-30744-25/ČJ-2019-040022-SV-ZZ,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ve znění doplnění žaloby podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2019, č. j. KRPU-30744-25/ČJ-2019-040022-SV-ZZ, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 12. 2. 2019 ve 4 hodiny.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě ve znění doplnění žaloby uvedl, že žalovaný nesprávně posoudil využitelnost zvláštních opatření dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Hodnocení žalovaného považuje žalobce za zjevně nesprávné a zavádějící. Žalovaný principiálně odmítá využitelnost zvláštních opatření pro absenci důvěry k žalobci, přičemž uložení zvláštních opatření vyloučil především pro údajnou nespolehlivost žalobce spočívající v jeho protiprávním jednání na území jiného státu Evropské unie. Žalobce zdůraznil, že jediným pobytovým proviněním, kterého se dopustil na území České republiky, byl pobyt bez biometrického dokladu, přičemž se v tomto případě nemůže jednat o natolik závažné porušení zákona o pobytu cizinců, aby samo o sobě vedlo k nemožnosti uložení zvláštních opatření a nutně vyžadovalo omezení osobní svobody žalobce. Žalobce rovněž zdůraznil, že nelze vycházet ze skutečnosti, že se v jeho případě jedná o osobu s kriminální minulostí, neboť informace poskytnuté z Německa mohou svědčit pouze o tom, že se mohl stát objektem zájmu policejních orgánů, ovšem s ohledem na zásadu presumpce neviny o něm nelze mluvit jako o osobě, která páchala trestnou činnost. O tom dle jeho názoru svědčí i skutečnost, že se nenachází v databázi nežádoucích osob. Zdůraznil, že skutečnost, že se na území České republiky pohyboval bez biometrického pasu, nemůže být důvodem pro aplikaci institutu zasahujícího do jeho základního práva na osobní svobodu. Žalovaný dle jeho názoru nedostal své povinnosti přihlídnout k míře závažnosti protiprávního jednání, jehož se žalobce dopustil. Pouhý nelegální pobyt nestačí ke klíčovému závěru žalovaného, že v případě žalobce nelze přistoupit k rozhodnutí o uložení zvláštních opatření.
3. Na podporu svých tvrzení poukázal žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011-57, ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, a ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapituloval předcházející správní řízení a navrhl žalobu zamítnout. Žalovaný zdůraznil, že je prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky v rozporu s právními předpisy. Kromě neoprávněného pobytu se žalobce dopustil i protiprávního jednání, když řídil osobní automobil bez řidičského oprávnění a pod vlivem drog. Dále je dle žalovaného prokázáno, že žalobce vystupoval v Německu pod různými identitami, kdy orgánům v Německu jsou kromě nyní uváděné identity známy další dvě naprosto odlišné identity. Žalovaný rovněž uvedl, že obdržel poznatky, ze kterých je patrné, že žalobce má trestní minulost v Německu v podobě krádeže, vloupání a drogové trestné činnosti a je v Německu v národním pátrání po pobytu. S ohledem na výše uvedené trval žalovaný na tom, že žalobce je značně nespolehlivý, nespolehlivý a jeho důvěryhodnost je značně oslabena. Zdůraznil, že žalobce vědomě pobývá neoprávněně nejen v České republice ale i na území jiného členského státu Evropské unie a dopouští se dalších protiprávních jednání nemalé společenské nebezpečnosti. Žalobce rovněž nemůže věrohodně doložit svou totožnost a na území členských států Evropské unie vystupuje pod třemi zcela odlišnými identitami. Žalobce po zajištění nespolehlivost a odmítl vypovídat, uvedl pouze údaje o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

své totožnosti, které ovšem nemohl nikterak doložit žádným dokladem ani jiným věrohodným způsobem.

5. Žalovaný uvedl, že nepřistoupil k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování v případě žalobce, na základě ustanovení § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť dle jeho názoru je zřejmé, že žalobce má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného členského státu Evropské unie. Žalobce nejenže v minulosti prokazatelně opakovaně pobýval v Německu, kde mimo jiné páchal majetkovou a drogovou trestnou činnost a vystupoval pod třemi různými identitami, ale v době prvotního zajištění také řídil osobní automobil, který měl zapůjčený od známého v Německu, tedy zde byl další předpoklad, že bude cestovat na území Německa. K uložení zvláštních opatření dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců žalovaný nepřikročil vzhledem k dosavadnímu chování a jednání žalobce, který vědomě porušuje právní předpisy, je nevěrohodný, nespolehlivý a nespolupracuje. Dle žalovaného je významně oslabena důvěra v žalobce a existují pochybnosti o tom, že žalobce bude schopen a ochoten plnit povinnosti, které by mu plynuly ze zvláštních opatření. Dle žalovaného je nutnou podmínkou uložení zvláštních opatření ochota spolupráce a vůle setrvat na území České republiky ze strany žalobce. Tyto předpoklady však žalobce nenaplnil. Žalobce na dotazy neodpovídal.
6. K nesouhlasu se zmíněnou kriminální minulostí žalobce v Německu žalovaný uvádí, že vycházel z informací sdělených německými orgány, kde bylo konkrétně uvedeno: „*policejní poznatky k osobě – krádež, drogová TČ, vloupání. Národní pátrání SRN – pátrání po pobytu*“. Žalovaný má tedy za prokázané, že se žalobce uvedených skutků dopustil. Žalovaný zdůraznil, že existence záznamu v evidenci nežádoucích osob žádným způsobem neprokazuje ani nevyvrací prokázání páčání trestné činnosti konkrétní osobou.

Správní spis

7. Ze správního spisu vyplývá, že hlídka cizinecké policie dne 12. 2. 2019 zastavila osobní motorové vozidlo řízené žalobcem. Žalobce nepředložil žádný doklad totožnosti ani žádný doklad prokazující oprávnění řídit motorové vozidlo. Žalobce uvedl, že se jmenuje E. G. U žalobce byla zjištěna přítomnost amfetaminu a metamfetaminu v organismu. Žalobce přiznal, že je uživatelem pervitinu, který si aplikoval dne 9. 2. 2019. Při následném výslechu konaném dne 12. 2. 2019 žalobce uvedl, že požaduje přítomnost svého právního zástupce, na kterého ovšem nemá telefonní kontakt a bez jeho přítomnosti odmítl vypovídat a neodpověděl na žádnou z otázek pokládaných správním orgánem, včetně otázek úzce se týkajících existence podmínek pro případné uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Prvostupňový orgán se po zadržení žalobce obrátil s dotazem na Společné centrum německo-české policejní a celní spolupráce Petrovice-Schwandorf s dotazem, zda žalobce má na území Spolkové republiky Německo platný pobyt. V odpovědi společného centra bylo uvedeno, že osoba E. G., narozen „X“, alias T. K., narozen „X“, alias T. S.-S., narozen „X“, v současné době nemá platný pobyt na území Spolkové republiky Německo. Dále bylo v odpovědi uvedeno: „*Policejní poznatky k osobě – krádež, drogová TČ, vloupání. Národní pátrání SRN – pátrání po pobytu*.“

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně vyjádřili souhlas.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
10. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl dle § 75 odst. 1 s. ř. s. v době rozhodování žalovaného, dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
11. Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je *policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
12. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je
- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení bytové kontroly,*
- b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo*
- c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.*
13. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.*
14. Při svých úvahách, zda žalovaný správně postupoval, když neuložil zvláštní opatření místo zajištění žalobce, vycházel soud z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, a ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34 (dostupné na www.nssoud.cz), z nichž vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat. Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 283/2016-31, v němž je uvedeno: „Uložení zvláštních opatření proto musí být upřednostněno před zajištěním. Zároveň však uložená zvláštní opatření musí být skutečně účinná. NSS dovodil v řadě rozhodnutí, že volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž lze řadit také zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na určité Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.“

15. Ve věci není sporu o tom, že žalobce žádným dokladem totožnosti nedisponoval. Pobýval tak na území České republiky bez platného cestovního dokladu. Z vyjádření společného centra pro spolupráci českých a německých policejních a celních orgánů vyplývá, že žalobce pobýval v minulosti bez oprávnění na území Spolkové republiky Německo. Ze skutečnosti, že na území České republiky se pohyboval v automobilu vypůjčeném od přítele ve Spolkové republice Německo, lze dovozovat, že žalobce plánoval minimálně za účelem vrácení automobilu cestovat do Spolkové republiky Německo. Lze tedy dovodit, že plánoval nelegálně cestovat na území jiného členského státu Evropské unie. Pravděpodobnost, že žalobce bude se správními orgány spolupracovat a plnit podmínky případně uložené v rámci zvláštního opatření za účelem vycestování, dle soudu rovněž podstatně snižuje skutečnost, že v rámci správního řízení bylo zjištěno, že žalobce ve Spolkové republice Německo vystupoval pod třemi zcela odlišnými identitami a nespolečně s tamními státními orgány, neboť po jeho pobytu bylo vyhlášeno ve Spolkové republice Německo pátrání. Důvěryhodnost žalobce rovněž snižuje skutečnost, že v databázi údajů vedených k jeho osobě ve Spolkové republice Německo je evidována krádež, drogová trestná činnost a vloupání. Rovněž skutečnost, že sám žalobce uvedl, že je uživatelem pervitinu snižuje jeho důvěryhodnost, neboť obecně uživatelé návykových látek mají vyšší tendenci k nedodržování pravidelného režimu, který by byl s případným uložením zvláštních opatření za účelem vycestování žalobci uložen. S ohledem na souhrn všech výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žalovaný dospěl správně k závěru, že v případě žalobce hrozilo reálné nebezpečí, že by žalobce se státními orgány nespolečně pracoval, skrýval by se a případnému správnímu vyhoštění by se vyhýbal, v důsledku toho pak nebyly dány podmínky pro uložení žalobci zvláštních opatření za účelem vycestování a byly naplněny podmínky pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dle soudu nepochybil a postupoval v souladu se zákonem.
16. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 28. března 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)